

DECIZIA NR.

privind soluționarea contestației formulată de **SC A SRL** înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice

SC A SRL contestă parțial măsura dispusă prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală nr. emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. privind suma de **lei** reprezentând:

- **lei** - taxa pe valoarea adăugată respinsă la rambursare prin soluționarea Decontului de TVA cu sume negative cu opțiune de rambursare nr., aferent lunii octombrie 2009;

- **lei** - taxa pe valoarea adăugată respinsă la rambursare prin soluționarea Decontului de TVA cu sume negative cu opțiune de rambursare nr., aferent lunii noiembrie 2009.

De asemenea, **SC A SRL** solicită suspendarea executării Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală nr. emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., până la soluționarea contestației.

Contestația este depusă în termen legal prevăzut de art.207(1) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Constatând că, în speță, sunt întrunite dispozițiile art.205 și art.209 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Direcția Generală a Finanțelor Publice Caraș-Severin prin Serviciul Soluționare Contestații, este legal investită cu soluționarea contestației.

I. Prin contestația formulată **SC A SRL** contestă parțial măsura dispusă prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. și Raportul de inspecție fiscală nr. solicitând admiterea contestației, anularea deciziei sus menționate pentru suma de lei și obligarea organului emitent să emită o nouă decizie de impunere cu o nouă bază de impozitare.

Contestatoarea arată că, la data de 24 februarie 2010, A.N.A.F - D.G.F.P.– Serviciul Inspecție Fiscală a comunicat actul administrativ fiscal nr. din data de , act administrativ fiscal ce respinge la rambursare în mod netemeinic și nelegal suma de lei (lei pentru perioada 01.04.2008 – 31.10.2009 și lei pentru luna noiembrie 2009).

De asemenea, contestatoarea precizează că, organul fiscal în mod eronat a considerat că societatea nu a colectat taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei compusă din:

- taxa pe valoarea adăugată aferentă cheltuielilor cu marfa peste limitele admise de perisabilitate în sumă de lei;
- taxa pe valoarea adăugată aferentă cheltuielilor cu vânzarea de marfă reprezentând minusuri de gestiune în sumă de lei;
- taxa pe valoarea adăugată aferentă facturii de stornare în sumă de lei.

1. Contestatoarea arată că, în baza evidenței contabile și aplicației informatice construită după necesitățile reale care s-au impus, în contul 6588.02 „Alte cheltuieli de

exploatare” și 6588.03 „Retur ouă” în perioada iulie 2008 – noiembrie 2009 au fost contabilizate următoarele categorii de cheltuieli:

- cheltuieli cu marfa cu deductibilitate limitată în limita perisabilităților în valoare de lei, conform art.21 alin.(3) lit.d) Cod fiscal, din care:

- lei cheltuieli deductibile în cadrul normelor legale cu respectarea prevederilor H.G. nr.831/2004;

- lei cheltuieli nedeductibile ce depășesc limitele legale cărora le revine o taxa pe valoarea adăugată aferentă de lei.

- cheltuieli nedeductibile aferente descărcării gestiunii de marfă reziduală în valoare de lei, cheltuieli aferente bunurilor de natura stocurilor de marfă degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate și care îndeplinesc prevederile art.128 alin.8 din Codul fiscal lit.b);

- alte cheltuieli deductibile în valoare de lei (minusuri de gestiune imputabile, corecții de stoc, alte cheltuieli).

SC A SRL menționează că, în mod nejustificat și arbitrar organul de control a selectat sume din primele două categorii de cheltuieli și le-a suspus calcului de depășire a limitelor de perisabilități maxime admise, incluzând astfel în baza de calcul inclusiv sumele aferente descărcării gestiunii de reziduale stabilind în consecință, în mod eronat suma de lei ca fiind cheltuieli peste limitele admise de perisabilitate și taxa pe valoarea adăugată aferentă în sumă de lei.

Contestatoarea arată că, în realitate din totalul cheltuielilor înregistrate în contabilitate ca și perisabilități doar suma de lei reprezintă perisabilități peste limitele legale, căreia îi revine o taxa pe valoarea adăugată aferentă de lei.

Totodată, precizează că, diferența de lei reprezintă perisabilități în cadrul normelor legale, cu respectarea prevederilor H.G. nr.831/2004, dovedite cu documente (conform situației de calcul atașate – anexa 2).

De asemenea, contestatoarea arată că, cheltuielile înregistrate ca și perisabilități au la bază ca documente justificative, respectiv Procese verbale de scădere și se referă la scăzăminte efectuate în gestiunea magazinelor (în principal ouă sparte) fără a fi transportate la sediu, scăzăminte determinate de pierderi din procese naturale în timpul transportului, manipulării, depozitării și desfacerii mărfurilor, la nivel cantitativ efectiv constatate ca pierderi, verificate faptic și aprobate de către managerul de zonă care are atribuții în acest sens. Totodată, precizează și faptul că, aceste cheltuieli reprezintă baza de calcul pentru stabilirea limitelor admisibile de perisabilitate.

În consecință, contestatoarea solicită diminuarea sumei stabilite ca taxa pe valoarea adăugată necolectată de la lei la lei, luând în considerare cheltuielile aferente descărcării gestiunii de reziduale în valoare de lei ca fiind asimilate unor livrări de bunuri, conform prevederilor art.128 alin.8 lit.b) din Codul Fiscal, întrucât îndeplinește toate condițiile prevăzute la pct.6 (11) din Normele de aplicare a Codului Fiscal (condiții justificate cu documente).

De asemenea, SC A SRL precizează faptul că, întrucât în magazinele sale se comercializează în cea mai mare parte produse alimentare, riscul degradării calitative al mărfurilor este foarte mare și pentru a se încadra în normele DSV toate produsele aflate în afara termenului de valabilitate sau improprii consumului sunt retrase fizic de la vânzare, fiind transportate la Depozitul de reziduale, unde sunt efectiv verificate și distruse. Astfel, pentru aceste mărfuri se întocmesc documente de transport, avize de expediție interne, cantitățile returnate sunt verificate faptic, atât la ridicarea din magazine cât și la recepția mărfurilor din depozit, eventualele diferențe între cantitățile înscrise în avize și cantitățile efectiv recepționate fiind tratate corespunzător legilor în vigoare (se impută șoferului, delegatului sau gestionarului, după caz).

Contestatoarea susține că, din punct de vedere operațional, Avizele de expediție interne aferente mărfurilor returnate și efectiv recepționate se înregistrează în evidența firmei într-o gestiune distinctă denumită Gestiune de Reziduale. Astfel, cheltuielile aferente descărcării gestiunii de reziduale în valoare de lei nu constituie livrare de bunuri, întrucât îndeplinește toate cele trei condiții care îi permit neasimilarea acestora cu livrări de bunuri și necolectarea taxei pe valoarea adăugată aferentă lor.

De asemenea, contestatoarea arată că, există:

- Reguli interne transcrise în Decizii interne privind circuitul mărfurilor destinate returului și retrase de la vânzare, mărfuri care circulă fizic de la magazine la depozitul propriu de reziduale; în gestiunea de reziduale se operează doar cantitățile efectiv recepționate, ceea ce demonstrează că mărfurile nu sunt lipsă în gestiune și nu sunt imputabile.
- Decizie de numire a unei comisii de analiză, constatare și distrugere a bunurilor degradate calitativ recepționate la gestiunea de reziduale în baza avizelor de însoțire a mărfii;
- Liste cu mărfurile constatate ca fiind degradate calitativ;
- Referate de constatare a stării acestor bunuri, cauzele degradării, precum și propunerile comisiei menționate mai sus;
- Procese verbale de distrugere a mărfurilor degradate și retrase de la vânzare, aprobate de administratorul societății, ceea ce dovedește că bunurile nu mai intră în circuitul economic.

SC A SRL susține că aceste documente au putut fi verificate de către echipa de inspecție fiscală în perioada controlată, copii după decizii, referate, procese-verbale fiind predate echipei de inspecție fiscală.

În susținere a celor arătate mai sus, contestatoarea a anexat „Situația componenței rulajului contului 6588.02 și 6588.03 an 2008 și 2009”, pe următoarea structură:

- cheltuieli nedeductibile, respectiv valori care îndeplinesc prevederile art.128 alin.(8) lit.b) din Codul Fiscal;
- cheltuieli cu deductibilitatea limitată, respectiv valori care trebuie încadrate la prevederile art.128 alin.(8) lit.c) din Codul Fiscal și care reprezintă baza de calcul la stabilirea depășirii sau nu a limitelor admisibile de perisabilitate;
- alte înregistrări – cheltuieli deductibile.

precum și situația cu calculul valorilor care depășesc limita admisă de perisabilitate pentru perioada aprilie – noiembrie 2009, respectând prevederile H.G. nr. 831/2004.

2. Contestatoarea susține că, taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei aferentă sumei de lei ce reprezintă minusuri în gestiune imputabile este eronat stabilită, deoarece echipa de control a concluzionat că nu s-a colectat niciodată taxa pe valoarea adăugată aferentă minusurilor în gestiune imputabile, cu toate că s-au prezentat situațiile centralizatoare cu rezultatele inventarelor efectuate în perioada aprilie–noiembrie 2009, cât și a înregistrărilor care s-au făcut pe baza acestor rezultate.

De asemenea, contestatoarea arată că, așa cum a precizat și în punctul de vedere înaintat la discuția finală, în contul 6588.02 au fost înregistrate, cu ajutorul documentului din aplicația informatică de tip SIA (Inventar de numărare), atât minusurile de gestiune, cât și anumite corecții de stoc pe un cod de articol eronat, astfel sumele regăsite în contul 6588.02 pentru corecțiile făcute pe articolul ieșit se regăsesc în contrapartidă în contul 7588 pentru articolul intrat. Astfel, pentru aceste corecții nu se colectează taxa pe valoarea adăugată, întrucât nu reprezintă minusuri imputabile.

Totodată, contestatoarea arată că, pentru debitele imputabile, reprezentând minusuri în gestiune, valoarea acestora s-a stabilit în urma compensării lipsurilor cu

plusurile constatate, menționând că, atât minusurile de gestiune, cât și plusurile de gestine (pe fiecare articol în parte) au fost contabilizate în contul 6588.02 (minusurile) și în contul 7588 (plusurile), echipa de control nu a făcut altceva decât să adune toate sumele înregistrate cu ajutorul acestui document (doar minusurile) și să considere, în mod abuziv, că societatea nu a colectat și înregistrat taxa pe valoarea adăugată aferentă minusurilor.

SC A SRL susține că, s-au făcut compensări valorice între plusurile și minusurile constatate la inventariere, imputându-se vinovaților valoarea minusurilor care a depășit valoarea plusurilor, ceea ce a avut ca efect scăderea bazei de calcul al taxei pe valoarea adăugată aferentă minusurilor imputabile cu cel mult valoarea plusurilor și nicidecum cu valoarea integrală a minusurilor înregistrate. Fapt pentru care, contestatoarea solicită recalcularea taxei pe valoarea adăugată necolectată ținând cont de înregistrările deja efectuate în această perioadă, anexând situația cu valorificarea inventarelor în perioada aprilie-decembrie 2009, cu data înregistrării rezultatelor, numărul de document și a sumelor înregistrate, precum și fișa contului 461.03 „Debitori diverși – alții”, cont în care au fost înregistrate debitele imputate.

Totodată, contestatoarea menționează faptul că, diferențele de inventar au fost stabilite întotdeauna pentru aceeași perioadă și aceeași gestiune, nu s-a făcut compensări între gestiuni, presupunerea echipei de control fiind total greșită și nu este susținută cu documente și argumente fiscale.

3. În ceea ce privește factura fiscală nr., contestatoarea arată că, aceasta reprezintă o factură de avans, o operațiune economică de livrare marfă din magazinele aflate în proprietatea SC A SRL către magazinele SC SRL, în baza contractului nr..

Contestatoare precizează că, această factură a fost înregistrată în jurnalul de vânzări, colectându-se taxa pe valoarea adăugată, a fost achitată parțial de către beneficiar, ulterior s-a renunțat la livrarea mărfurilor întrucât toate magazinele care preconizau achiziționarea mărfii și-au încetat activitatea la SC SRL.

De asemenea, contestatoarea susține că, întrucât avansul nu s-a încasat, nu s-a realizat vreun transfer de proprietate asupra unor bunuri (art.128 din Codul Fiscal), livrarea nu a avut loc, a procedat prin emiterea și înregistrarea facturii fiscale nr., la corectarea facturii inițiale prin stornare, în termen legal, înscriind valorile din documentul inițial cu semnul minus, în baza articolului 159 lit.b) din Codul Fiscal.

SC A SRL arată că, operațiunea nu se supune prevederilor art.155 alin.(1) și pct.69 (4) din Normele de aplicare a Codului fiscal care reglementează facturile emise pentru plăți în avans, pentru contravaloarea integrală a livrării de bunuri și/sau prestări de servicii, întrucât nu reprezintă o regularizare, practic factura de storno a anulat prima factură din motivele enunțate mai sus.

Contestatoarea este de acord că factura întocmită de SC A SRL contravine termenilor și calității deținute de părți în contractul cadru nr.42/24.07.2008, dar face precizarea că, factura de avans și implicit factura storno a avansului a fost emisă în baza unui alt contract și anume contractul de vânzare nr. în care SC A SRL are calitatea de vânzător și SC SA are calitatea de cumpărător. De asemenea, menționează că, factura fiscală nr. a fost înregistrată în evidența contabilă a SC SRL, nedeclararea de către beneficiar în lista achizițiilor de bunuri și servicii pentru perioada semestrului 2 din anul 2008 s-a datorat unei erori care între timp a fost îndreptată, așa cum rezultă din corespondența purtată cu SC SRL și pe care o anexează la contestație.

Contestatoarea susține că, la discuția finală care a avut loc la, în data de 3 februarie 2010, și-a prezentat punctul de vedere, conform celor relatate și în contestația formulată și în mare parte a fost înțeleasă și i s-a dat dreptate, însă în

Raportul de inspecție fiscală nu a fost modificat urmare a acestei discuții și s-a emis Decizia de impunere în forma inițială a Raportului de inspecție fiscală.

La contestație, contestatoarea a anexat în copie:

- Anexa 1 – Situație privind componența rulajului conturilor 6588.02 și 6588.03 an 2008 și 2009;

- Anexa 2 – Situație intrări/ieșiri totale pe articole perioada aprilie 2009-noiembrie 2009 pe articole și tipuri de intrări/ieșiri. Calcul limite de perisabilități maxim admise.

- Anexa 3 – Centralizator valorificare inventare perioada aprilie–decembrie 2009. Situația înregistrării debitorilor imputate în contul 461.03 cu data înregistrării și conturile corespondente.

- Anexa 4 – Fișa contului 461.03 „Debitori diverși – alții” perioada aprilie-decembrie 2009;

- Anexa 5 – Contract de vânzare nr.;

- Anexa 6- Corespondența cu SC SRL, adresa nr.226/22.03.2010, adresa nr., copie jurnal de cumpărări/01.09.2008 SC SRL, copie Declarație rectificativă semestrul 2, SC SRL.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., la punctul 2.2.1 „Soluționarea decontului de taxa pe valoarea adăugată cu sume negative cu opțiune de rambursare”, organele de inspecție fiscală au evidențiat:

- taxa pe valoarea adăugată solicitată la rambursare în sumă de lei, taxa pe valoarea adăugată suplimentar de plată în sumă de lei, taxa pe valoarea adăugată respinsă la rambursare în sumă de lei, taxa pe valoarea adăugată aprobată la rambursare în sumă de lei pentru Decontul de TVA cu sume negative cu opțiune de rambursare nr.;

- taxa pe valoarea adăugată solicitată la rambursare în sumă de lei, taxa pe valoarea adăugată suplimentar de plată în sumă de lei, taxa pe valoarea adăugată respinsă la rambursare în sumă de lei, taxa pe valoarea adăugată aprobată la rambursare în sumă de lei pentru Decontul de TVA sume negative cu opțiune de rambursare nr..

Verificarea s-a efectuat urmare adreselor nr., respectiv nr. emise de A.F.P. Reșița și înregistrate la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., respectiv nr. prin care s-au înaintat Decontul de TVA cu opțiune de rambursare a soldului sumei negative nr. aferent lunii octombrie 2009 în sumă de lei, respectiv Decontul de TVA cu opțiune de rambursare a soldului sumei negative nr. aferent lunii noiembrie 2009 în sumă de lei.

Activitatea SC A SRL constă în comercializarea la preț cu amănuntul al pâinii, produselor de patiserie și produselor zaharoase, în magazine specializate, cod caen – 4724 activitate desfășurată la punctele de lucru declarate de către societate, în număr de 74.

Societatea își desfășoară activitatea în baza unui Contract cadru de colaborare (nr.) între SC SRL în calitate de furnizor și SC A SRL în calitate de distribuitor, prin care furnizorul se obligă să livreze distribuitorului produsele obținute prin producție proprie și produse achiziționate spre revânzare în baza listelor de produse și prețuri, în anumite condiții și livrare.

Perioada verificată este 10.04.2008-31.11.2009.

În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată deductibilă, organele de inspecție fiscală, au constatat că provine în principal din achiziții de la prestatori interni (servicii de telefonie, internet, servicii de închiriere facturate de SC SRL pentru un autoturism utilizat de către persoanele de conducere, servicii efectuate în favoarea angajaților, transport la/de la locul de muncă șapte utilitare utilizate în scopul efectuării de transport marfă, chirii, consum de energie electrică refacturat de către SC SRL în baza unor contracte de închiriere), precum și din achiziții de bunuri în vederea comercializării.

În urma verificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală, au constatat că:

- societatea înregistrează în evidența contabilă achiziții de bunuri și servicii în baza facturilor fiscale reprezentând contravaloarea chiriilor eferente spațiilor comerciale în care își desfășoară activitatea, la punctele de lucru declarate în baza contractelor de închiriere cu diverse persoane juridice (Cooperativa de Consum, Cooperativa de consum Zonală , SC SRL, SC SC SRL, SC SA) facturi de pe care deduce taxa pe valoarea adăugată, fără ca societățile respective să prezinte dovada naturii operațiunilor de închiriere, respectiv încadrarea în operațiuni impozabile pentru a beneficia de exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată, în conformitate cu prevederile art.141 alin.(2) lit.e) din Codul Fiscal și pct.38 alin.(1) și alin.(5) din Normele metodologice de aplicare a Codului Fiscal. Organele de inspecție fiscală, pentru punctele de lucru pentru care nu s-au prezentat notificări și pentru punctele de lucru pentru care s-au prezentat notificări dar nu este precizată data de la care este exprimată opțiunea (pentru acestea s-a considerat operațiunea impozabilă de la data depunerii notificării la organul fiscal), au considerat că societatea nu are dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată în sumă totală de lei, din care suma de lei aferentă perioadei de până la 30.10.2009 și suma de lei aferentă lunii noiembrie 2009.

- în perioada verificată, societatea deduce taxa pe valoarea adăugată, în sumă de lei de pe documente primite de la persoane neimpozabile neplătitoare de TVA, încălcându-se prevederile art.146 alin.(1) lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;

- societatea deduce taxa pe valoarea adăugată, în sumă de lei de pe facturi fiscale reprezentând penalități de întârziere, încălcându-se prevederile art.137 alin.(3) lit.c) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;

- societatea deduce taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei aferentă facturii fiscale emisă de alt beneficiar – SC SRL de către SC SRL, încălcându-se prevederile art.146 alin.(1) lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Urmare a celor prezentate, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea în mod eronat determină taxa pe valoarea adăugată deductibilă în sumă de totală de lei (din care lei aferentă perioadei până la 30.10.2009 și lei aferentă lunii noiembrie 2009), sumă pentru care se va respinge solicitarea de rambursare.

În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată colectată, organele de inspecție fiscală au constatat că, societatea înregistrează venituri din comercializarea mărfurilor, venituri din plusuri constatate la inventar, valoarea debitelor constituite pentru minusuri de inventar imputabile și plusuri de monetar rezultate la predarea banilor la caseria centrală.

În urma verificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală, au constatat următoarele:

1. Societatea prin specificul activității desfășurate (comercializarea mărfurilor alimentare prin punctele de desfacere cu amănuntul), se confruntă cu situația încadrării în limitele admisibile de perisabilitate a mărfurilor care pot fi perisabile. Urmare a verificărilor efectuate s-a constatat că, după ce procedează la încadrarea mărfurilor perisabile în limitele legale, societatea apelează și la posibilitatea scoaterii din gestiunea bunurilor de natura stocurilor considerate degradate calitativ, aceleiași mărfuri considerate a fi a fi perisabile. Astfel, societatea consideră că, îndeplinind și condițiile prevăzute de prevederile art.128 alin.(8) lit.b) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, pentru aceste bunuri scoase din gestiune nu are obligația colectării taxei pe valoarea adăugată.

De asemenea, organele de inspecție fiscală menționează că, societatea procedează la scăderea din gestiune a mărfurilor considerate degradate ori lipsă din gestiune pentru care: nu a prezentat dovada stocurilor degradate calitativ și care nu pot fi valorificate; degradarea calitativă a bunurilor se datora unor cauze dovedite cu documente; nu s-a prezentat dovada încheierii de contracte de asigurare pentru aceste bunuri; nu s-a prezentat dovada faptului că bunurile nu sunt imputabile (în condițiile în care în evidența contabilă sunt înregistrate imputații); nu s-a prezentat dovada că bunurile s-au distrus și nu intră în circuitul economic.

Astfel, organele de inspecție fiscală au constatat că, pe perioada aprilie 2008 - noiembrie 2009, societatea înregistrează cheltuieli privind bunurile de natura stocurilor, degradate ori lipsă din gestiune, neimputabile, pentru care nu au fost încheiate contracte de asigurare, precum și perisabilități peste limitele admise de prevederile H.G. nr.831/2004, în sumă de lei, taxa pe valoarea adăugată aferentă este în sumă de lei, care are următoarea componență:

- taxa pe valoarea adăugată, în sumă de lei (din care suma de lei pentru perioada de până la 30.10.2009 și suma de lei pentru luna noiembrie 2009) aferentă cheltuielilor cu marfa peste limitele admisibile de perisabilitate, contabilizate în contul de evidență „6588” în sumă de lei reprezentând pierderi sau scăderi cantitative care au la bază ca document justificativ „proces verbal de scădere” (ouă sparte, degradate sau alte produse degradate), cheltuieli care nu sunt deductibile din punct de vedere fiscal în conformitate cu prevederile art.21 alin.(4) lit.c) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Organele de inspecție fiscală menționează că, limitele maxime de perisabilitate admise se stabilesc la nivelul întregii activități desfășurate de persoana juridică prin aplicarea coeficientului stabilit la grupa respectivă de mărfuri și la prețul de înregistrare al mărfurilor intrate, în baza H.G. nr.831/2004. Procentul de perisabilitate s-a acordat doar la desfacerea cu amănuntul, având în vedere faptul că transportul mărfurilor este în sarcina furnizorului, conform anexei nr.3 la Contractul cadrl încheiat cu furnizorul SC SA, iar societatea nu deține în parimoniu mijloace de transport proprii, ci doar închiriate de la data de 01.07.2009. Totodată, se arată faptul că, perisabilitățile și degradările de mărfuri au fost înregistrate în contabilitate ca și cheltuială deductibilă fiscal în fiecare lună, încadrarea în vederea stabilirii limitelor legale nu s-a efectuat la perioadele scadente pentru calculul profitului impozabil, respectiv trimestrial, ci doar anual, acest aspect nu a fost tratat, întrucât nu generează efect fiscal asupra taxei pe valoarea adăugată.

- taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei, aferentă cheltuielilor cu vânzarea de marfă evidențiate în contul „6588” reprezentând minusuri în gestiune (debite neimputabile) ori degradate, în sumă de lei, pentru care nu s-a prezentat dovada încheierii de contracte de asigurare.

Organele de inspecție fiscală au stabilit că operațiunea este considerată asimilată livrării de bunuri pentru care, societatea avea obligația colectării taxei pe

valoarea adăugată în conformitate cu prevederile art.155 alin.(2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și a pct.70 alin.(2) din H.G. nr.44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003.

2. Societatea în luna septembrie 2008, emite factura fiscală nr. către SC SA reprezentând „avans marfă” în valoare de lei cu TVA aferent în sumă de lei, utilizând articolele contabile 411=419 și 411=4427. Taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei se regăsește înregistrată în jurnalul de vânzări și în Decontul de TVA aferent trim.III 2008. În luna martie 2009, aceeași operațiune este corectată prin articolul contabil 419=473, iar la sfârșitul lunii octombrie 2009 societatea stornează factura inițială utilizând înregistrarea contabilă 411=473, 411=4427 în roșu.

Organele de inspecție fiscală au considerat că, operațiunea de stornare care a avut ca efect diminuarea taxei colectate nu reflectă o operațiune reală, justificată în mod corespunzător potrivit legislației fiscale de către societatea verificată, factura fiscală inițială încălcând prevederile art.134² și art.155 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal și pct.69 (4) din H.G. nr.44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal. De asemenea, organele de inspecție fiscală consideră că, operațiunea urmare căreia s-a întocmit factura de avans, fără a exista obligația contractuală de emiteră a unei facturi fiscale pentru contravaloarea integrală a bunurilor și/sau serviciilor, a avut alt scop economic decât cel din explicația înscrisă din următoarele motive (înainte de stornare operațiunea a fost reevaluată și de societate):

- factura emisă de SC A SRL nu este semnată de „beneficiar” – SC SRL;
- avansul nu se decontează ulterior la efectuarea unei operațiuni imposabile (chiar dacă societatea consideră încasarea avansului echivalentul unei operațiuni de compensare, la această compensare nu s-a revenit în regim de stornare);
- nu este justificată menținerea soldului contului 419 o perioadă așa de mare de timp fără a clarifica, în condițiile în care nu reflectă operațiunea de restituire a avansului;
- evidențierea avansului (care nu mai apare ca nedecontat din luna martie) pe sume în curs de lămurire;
- factura fiscală întocmită și emisă de către beneficiar și nu de prestator contravine termenilor și calității deținute de părți în contractul cadru în care se desfășoară relația comercială dintre cele două societăți comerciale. Astfel, conform termenilor contractuali dintre SC A SRL – distribuitor/ SC SRL – furnizor, factura este emisă pe relația contractuală inversă: SC A SRL – este beneficiar și nu furnizorul de marfă conform contractului nr., fapt pentru care încasarea avansului nu se poate regulariza prin stornare la data emiterii facturii pentru contravaloarea integrală a livrării/prestării de servicii pentru că SC A SRL nu livrează/prestează bunuri și servicii, ci primește facturi de la SC SRL, le plătește (nu emite facturi către furnizorul față de care are calitatea de distribuitor și nu poate încasa contravaloarea unor operațiuni pe care nu le efectuează de drept).
- în declarația informativă privind livrările/prestările și achizițiile efectuate pe teritoriul României pentru perioada semestrului 2 din anul 2008, depusă la organul fiscal de către SC SRL (perioadă în interiorul căreia se află luna octombrie, lună în care este evidențiată factura emisă de SC A SRL către SC SRL) nu este declarată această factură în lista achizițiilor de bunuri și servicii efectuate pe teritoriul național.

Având în vedere cele precizate mai sus, organele de inspecție fiscală au constatat că, stornarea facturii fiscale nr. prin factura fiscală nr. nu este justificată, având în vedere prevederile art.155 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și a pct.69 alin.(4) din Normele Metodologice

de aplicare a Legii nr.571/2003. Totodată, prin operațiunea arătată, societatea nu respectă prevederile art.159 lit.b) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare. Prin urmare, organele de inspecție fiscală au stabilit taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei rămâne ca obligație de plată până la data la care operațiunea efectuată va fi justificată cu documente aferente activității defășurate de cele două societăți în baza termenilor contractuali și a prevederilor legale.

Față de cele prezentate, organele de inspecție fiscală au stabilit că societatea în mod eronat nu a colectat taxa pe valoarea adăugată în sumă totală de lei.

Concluzionând, în urma controlului efectuat privind:

- Soluționarea Decontul de TVA cu sume negative cu opțiune de rambursare nr., aferent lunii octombrie 2009, au rezultat următoarele:

TVA solicitată la rambursare	- lei
TVA pentru care societatea are drept de rambursare	- lei
TVA respins la rambursare	- lei

- Soluționarea Decontul de TVA cu sume negative cu opțiune de rambursare nr., aferent lunii noiembrie 2009, au rezultat următoarele:

TVA solicitată la rambursare	- lei
TVA pentru care societatea are drept de rambursare	- lei
TVA respins la rambursare	- lei

În cuprinsul Raportului de inspecție fiscală nr., se menționează că la data încheierii inspecției fiscale, în evidența fiscală și contabilă societatea figurează cu obligații restante la bugetul de stat, în sumă de lei, sumă ce depășește suma solicitată la rambursare.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, invocate de contestatoare și de organele de inspecție fiscală, se rețin următoarele:

Verificarea s-a efectuat ca urmare a adreselor nr., respectiv nr. emise de A.F.P. și înregistrate la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., respectiv nr. prin care s-a înaintat Decontul de TVA cu opțiune de rambursare a soldului sumei negative nr. aferent lunii octombrie 2009 în sumă de lei, respectiv Decontul de TVA cu opțiune de rambursare a soldului sumei negative nr. aferent lunii noiembrie 2009 în sumă de lei.

În cuprinsul Raportului de inspecție fiscală nr., organele de inspecție fiscală consemnează că, activitatea SC A SRL constă în comercializarea la preț cu amănuntul al pâinii, produselor de patiserie și produselor zaharoase, în magazine specializate, cod caen – 4724 activitate desfășurată la punctele de lucru declarate de către societate, în număr de 74.

Societatea își desfășoară activitatea în baza unui Contract cadru de colaborare (nr.) între SC SRL în calitate de furnizor și SC A SRL în calitate de distribuitor, prin care furnizorul se obligă să livreze distribuitorului produsele obținute prin producție proprie și produse achiziționate spre revânzare în baza listelor de produse și prețuri, în anumite condiții și livrare.

Perioada verificată este 10.04.2008 - 31.11.2009.

Taxa pe valoarea adăugată colectată.

a) În ceea ce privește suma de lei (lei aferentă perioadei 10.04.2008 - 30.10.2009 și lei aferentă lunii noiembrie 2009) reprezentând taxa pe valoarea adăugată, cauza supusă soluționării D.G.F.P. prin Serviciul Soluționare Contestații este dacă societatea avea obligația să colecteze taxa pe valoarea adăugată aferentă bunurilor care depășesc normele legale de perisabilitate și a bunurilor de natura stocurilor considerate degradate calitativ.

În fapt, organele de inspecție fiscală au constatat că, societatea înregistrează în evidența contabilă în contul „6588” suma de lei reprezentând pierderi sau scăderi cantitative care au la bază ca document justificativ „proces verbal de scădere” (ouă sparte, degradate sau alte produse degradate), cheltuieli care nu sunt deductibile fiscal, în conformitate cu prevederile art.21 alin.(4) lit.c) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

S-a constatat că, societatea după ce procedează la încadrarea mărfurilor perisabile în limitele legale, aceasta apelează și la posibilitatea scoaterii din gestiune a bunurilor de natura stocurilor considerate degradate calitativ, aceleași mărfuri considerate a fi perisabile, în ideea că îndeplinește și condițiile prevăzute de art.128 alin.(8) lit.b) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, neavând obligația colectării taxei pe valoarea adăugată aferentă acestor bunuri scoase din gestiune. Perisabilitățile la mărfuri au fost înregistrate de societate în evidența contabilă ca și cheltuială deductibilă fiscal în fiecare lună.

Astfel, organele de inspecție fiscală arată că, limitele maxime de perisabilitate admise se stabilesc la nivelul întregii activități desfășurate, prin aplicarea coeficientului stabilit la grupa respectivă de mărfuri și la prețul de înregistrare al mărfurilor intrate, în baza Hotărârii nr.831/2004 pentru aprobarea Normelor privind limitele admisibile de perisabilitate la marfuri în procesul de comercializare. Procentul de perisabilitate s-a acordat doar la desfacerea cu amănuntul, având în vedere faptul că transportul mărfurilor este în sarcina furnizorului, conform anexei nr.3 la Contractul cadru încheiat cu furnizorul SC SRL, iar societatea nu deține în patrimoniul mijloace de transport proprii, doar închiriate de la data de 01.07.2009.

Prin urmare, organele de inspecție fiscală au stabilit că, societatea avea obligația de a colecta taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei aferentă perisabilităților care au depășit limitele prevăzute de lege, precum și marfurilor scoase din gestiune considerate degradate calitativ.

În drept, sunt incidente prevederile Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează:

Art.128

“Livrarea de bunuri

[...]

(8) Nu constituie livrare de bunuri, în sensul alin. (1):

[...]

b) bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, precum și activele corporale fixe casate, în condițiile stabilite prin norme;

c) perisabilitățile, în limitele prevăzute prin lege;

[...]”.

coroborat cu prevederile pct.6 alin.(11) din H.G. nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează:

“În sensul art. 128 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal, nu se consideră livrare de bunuri cu plată bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, dacă sunt îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții:

a) bunurile nu sunt imputabile;

b) degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente. Sunt incluse în această categorie și produsele accizabile pentru care autoritatea competentă a emis decizie de aprobare a distrugerii în cadrul antrepozitului fiscal;

c) se face dovada că s-au distrus bunurile și nu mai intră în circuitul economic

Având în vedere prevederile legale sus menționate, se reține faptul că, nu constituie livrare de bunuri, perisabilitățile în limitele prevăzute prin lege. Nu se consideră livrare de bunuri cu plată bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, dacă sunt îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții: bunurile nu sunt imputabile, degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente și se face dovada că s-au distrus bunurile și nu mai intră în circuitul economic.

iar, în conformitate cu prevederile art.1, art.7 și art.11 din H.G. nr. 831/2004 pentru aprobarea Normelor privind limitele admisibile de perisabilitate la marfuri în procesul de comercializare, se precizează:

Art. 1

„Prin perisabilități, în sensul prezentelor norme, se înțelege scăzămintele care se produc în timpul transportului, manipulării, depozitării și desfacerii mărfurilor, determinate de procese naturale cum sunt: uscare, evaporare, volatilizare, pulverizare, hidroliză, răcire, înghețare, topire, oxidare, aderare la pereții vagoanelor sau ai vaselor în care sunt transportate, descompunere, scurgere, îmbibare, îngroșare, împrăștiere, fărâmițare, spargere, inclusiv procese de fermentare sau alte procese biofizice, în procesul de comercializare în rețeaua de distribuție (depozite cu ridicata, unități comerciale cu amănuntul și de alimentație publică).”

Art. 7

„Limitele maxime de perisabilitate admise la depozitare și desfacere **se stabilesc la nivelul întregii activități** a persoanei juridice plătitoare de impozit pe profit, prin aplicarea coeficientului stabilit pentru grupa de marfuri la prețul de înregistrare al mărfurilor intrate sau la prețul de livrare pentru mărfurile vândute în perioada cuprinsă între două inventare. „

Art. 11

„**Pierderile sau scăderile cantitative care depășesc normele de perisabilitate stabilite nu sunt deductibile din punct de vedere fiscal.**„

În cazul speță, se reține că, organele de inspecție fiscală au constatat că, SC A SRL a înregistrat în contul „6588 – Alte cheltuieli de exploatare” suma de lei reprezentând cheltuieli cu marfuri peste limitele de perisabilitate prevăzute de lege și

cheltuieli cu marfuri considerate degradate calitativ (operațiune asimilată livrărilor de mărfuri) .

Totodată, se reține că, organele de inspecție fiscală în baza documentelor puse la dispoziție de societate, au stabilit pierderile sau scăderile cantitative care depășesc normele de perisabilitate, având în vedere „situația contului 6588”, pe grupe de mărfuri (grupe de articole și gestiuni de mișcare), prin aplicarea coeficientului de la grupa de mărfuri identificată în conformitate cu prevederile H.G. nr.831/2004 pentru aprobarea Normelor privind limitele admisibile de perisabilitate la marfuri în procesul de comercializare, la valoarea mărfurilor intrate la prețul la care este ținută gestiunea, calculul fiind prezentat în anexa nr.4 și nr.4 A, aflate în copie la dosarul cauzei.

De asemenea, se reține că, organele de inspecție fiscală au constatat că, societatea după ce procedează la încadrarea mărfurilor perisabile în limitele legale, aceasta apelează și la posibilitatea scoaterii din gestiune a bunurilor de natura stocurilor considerate degradate calitativ, aceleași mărfuri considerate a fi perisabile, pentru care nu au s-a prezentat: dovada stocurilor degradate calitativ și care nu pot fi valorificate, că degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze dovedite cu documente, nu s-a prezentat dovada încheierii de contracte de asigurare pentru aceste bunuri, dovada faptului că bunurile nu sunt imputabile (în condițiile în care în evidența contabilă sunt înregistrate imputații), dovada că bunurile s-au distrus și nu intră în circuitul economic .

Prin contestația formulată, societatea contestatoare susține că deține două categorii de bunuri supuse unor regimuri diferite din punct de vedere al deductibilității fiscale și anume: mărfuri degradate cantitativ pentru care a efectuat calcule pentru încadrarea în limitele de perisabilitate și mărfuri „reziduale” (mărfuri degradate calitativ) care îndeplinesc prevederile art.128 alin.(8) lit.b) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și pct.6 alin.(11) din H.G. nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Din analiza documentelor anexate de contestatore în susținerea cauzei, anexa 1 „Situația componentă rulaj cont 6588.02 și 6588.03 an 2008 și 2009” și anexa 2 „Situația intrărilor/ieșirilor totale pe articole perioada aprilie 2009 – noiembrie 2009 pe articole și tipuri de intrări/ieșiri. Calcul limite perisabilități maxim admise”, rezultă următoarele aspecte:

- în anexa nr.1 este prezentată componența rulajului cont 6588.02 și 6588.03 an 2008 și 2009, în sumă totală de lei, structurată astfel:

- lei - cheltuieli totale înregistrate în contabilitate ca și perisabilități deductibile în limita perisabilităților conform art.128 alin.8 din Codul fiscal lit.c;

- lei - cheltuieli nedeductibile, descărcare gestiune reziduale conform art.128 alin 8 din Codul Fiscal lit.b);

- lei –alte cheltuieli deductibile.

În contextul arătat, societatea susține că, cuantumul cheltuielilor totale calculate și înregistrate în contabilitate ce depășesc limita de perisabilitate este în sumă de lei cu un TVA aferent în sumă de lei și nu cea stabilită de organele de inspecție fiscală în sumă de 221.089 lei cu un TVA aferent în sumă de lei, astfel, reținându-se că, societatea contestatoare prezintă situația la modul general, fără a aduce argumente, respectiv modul de determinare a sumei susținută a fi cheltuială (lei) care depășește limita de perisabilitate admisă de lege, cu un TVA aferent în sumă de lei.

- în anexa 2 contestatoarea prezintă intrarea și ieșirea mărfurilor care se regăsesc pe listele anexe la H.G. nr.831/2004 pentru aprobarea Normelor privind limitele admisibile de perisabilitate la marfuri în procesul de comercializare, fără însă a

prezenta modul de calcul pentru încadrarea în limitele legale pe feluri de produse.

Totodată, în pagina 15/15 din aceasta anexă nu se regăsesc sumele menționate în contestație, respectiv cheltuielile cu perisabilitățile în sumă de lei cu taxa pe valoarea adăugată aferentă în sumă de lei. Mai mult, la această pagină societatea înscrie la rubrica valori peste limita admisă aferentă descărcării „gestiunii magazine” suma de minus lei.

În ceea ce privește susținerea contestatoarei cu privire la faptul că, cheltuielile aferente descărcării gestiunii de reziduale în valoare de lei nu sunt asimilate unei livrări de bunuri conform prevederilor art.128 alin.(8) lit.b) din Codul fiscal, întrucât îndeplinește toate condițiile prevăzute la pct.6 (11) din Normele de aplicare a Codului fiscal, aceasta nu poate fi reținută în soluționarea cauzei, deoarece, așa cum precizează și organele de inspecție fiscale, la nivelul punctelor de lucru (74) metoda de evidență contabilă este cantitativ-valorică, care nu permite identificarea „gestiunii de reziduale”. De altfel, produsele reziduale sunt produse rezultate în urma procesului de producție de bunuri (rebuturi, materiale recuperabile sau deșeuri rezultate ca urmare unor probe tehnologice) și care nu au legătură cu comerțul cu amănuntul. Societatea a scăzut din gestiunea de bunuri de natura stocurilor considerate degradate calitativ, aceleași mărfuri considerate a fi perisabile, fără a prezenta documente din care să rezulte cauzele care au condus la degradarea mărilor și explicații din partea celor ce aveau obligația gestionării acestora, care să demonstreze că deprecierea și expirarea termenelor de garanție a avut loc urmare a unor cauze obiective și că nu sunt imputabile, fără a prezenta dovada încheierii de contracte de asigurare pentru aceste bunuri și nici dovada că bunurile s-au distrus și nu mai intră în circuitul economic.

Prin urmare, argumentele precum și documentele prezentate de contestatoare în susținerea cauzei, nu sunt de natură să modifice constatările organelor de inspecție fiscală.

Având în vedere cele reținute mai sus, organele de inspecție fiscală în mod corect și legal au stabilit taxa pe valoarea adăugată, în sumă de lei aferentă bunurilor care depășesc normele legale de perisabilitate și a bunurilor de natura stocurilor considerate degradate calitativ, motiv pentru care contestația va fi respinsă ca neîntemeiată pentru acest capăt de cerere.

b) În ceea ce privește suma de lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată, cauza supusă soluționării D.G.F.P. prin Serviciul Soluționare Contestații este dacă societatea avea obligația să colecteze taxa pe valoarea adăugată aferentă minusurilor din gestiune pentru care nu a prezentat dovada încheierii de contracte de asigurare.

În fapt, organele de inspecție fiscală au constatat că, societatea a înregistrat în contul „6588 Alte cheltuieli de exploatare” cheltuieli reprezentând minusuri de gestiune neimputabile ori degradate în sumă de lei pentru care nu a prezentat dovada încheierii de contracte de asigurare, motiv pentru care organele de inspecție fiscală au calculat taxa pe valoarea adăugată colectată în sumă de lei, conform prevederilor art.155 alin.(2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și a pct.70 alin.(2) din Normele metodologice de aplicare Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal.

În drept, sunt incidente prevederile Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează:

Art.128

“Livrarea de bunuri

(4) Sunt asimilate livrărilor de bunuri efectuate cu plata următoarele operațiuni:

[...]

d) **bunurile constatate lipsă din gestiune**, cu excepția celor la care se face referire la alin. (8) lit. a) - c).

[...]

(8) Nu constituie livrare de bunuri, în sensul alin. (1):

[...]

b) bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, precum și activele corporale fixe casate, în condițiile stabilite prin norme;

c) perisabilitățile, în limitele prevăzute prin lege;

[...]”.

coroborat cu prevederile pct.6 alin.(11) din H.G. nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează:

“În sensul art. 128 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal, nu se consideră livrare de bunuri cu plată bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, dacă sunt îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții:

a) bunurile nu sunt imputabile;

b) degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente. Sunt incluse în această categorie și produsele accizabile pentru care autoritatea competentă a emis decizie de aprobare a distrugerii în cadrul antrepozitului fiscal;

c) se face dovada că s-au distrus bunurile și nu mai intră în circuitul economic.”

Art. 155

”(2) Persoana înregistrată conform art.153 trebuie să autofactureze, în termenul prevăzut la alin. (1), fiecare livrare de bunuri sau prestare de servicii către sine.”

coroborat cu prevederile pct.70 alin.(2) din H.G. nr.44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, care stipulează:

”(2) Informațiile din factura emisă prin autofacturare se înscriu în jurnalele pentru vânzări și sunt preluate corespunzător în decontul de taxă prevăzut la art.156² din Codul fiscal, ca taxă colectată.”

Din textele de lege sus menționate rezultă că, nu sunt considerate livrări de bunuri efectuate cu plată, bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, numai dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: bunurile să nu fie imputabile, degradarea să fie dovedită cu documente și să se facă dovada că bunurile respectiv s-au distrus și nu au intrat în circuitul economic.

Se reține că, organele de inspectie fiscală au stabilit în sarcina contestatoarei taxa pe valoarea adăugată aferentă bunurilor reprezentând minusuri în gestiune (debite neimputabile), înregistrate de societate în evidența contabilă, având în vedere faptul că societatea contestatoare nu a prezentat documente din care să rezulte că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la pct.6 alin.(11) din H.G. nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și prin urmare acestea constituie livrare de bunuri.

De asemenea, așa cum de altfel, contestatoarea precizează în contestația formulată, se reține că, aceasta a făcut compensări valorice între plusurile și minusurile constatate la inventariere, imputându-se vinovaților valoarea minusurilor care au depășit valoarea plusurilor ceea ce a avut ca efect scăderea bazei de calcul al taxei pe valoarea adăugată aferentă minusurilor imputabile cu cel mult valoarea plusurilor și nicidecum cu valoarea integrală a minusurilor înregistrate.

În conformitate cu prevederile pct.40 alin. (3) din Ordinul nr.2861/2009 pentru aprobarea Normelor privind organizarea și efectuarea inventarierii elementelor de natura activelor, datoriilor și capitalurilor proprii "La stabilirea valorii debitului, în cazurile în care lipsurile în gestiune nu sunt considerate infrațiuni, se are în vedere posibilitatea compensării lipsurilor cu eventualele plusuri constatate, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- să existe riscul de confuzie între sorturile aceluiași bun material, din cauza asemănării în ceea ce privește aspectul exterior: culoare, desen, model, dimensiuni, ambalaj sau alte elemente;

- diferențele constatate în plus sau în minus să se refere la aceeași perioadă de gestiune și la aceeași gestiune."

Din explicațiile organelor de inspecție fiscală referitoare la anexa nr.5 la Raportul de inspecție fiscală nr., se reține că, societate face compensări între plusurile și minusurile de produse care nu se confundă ca asemănare (coca-cola, iaurt etc. cu franzelă, nutreț combinat etc.) și nu se referă la aceeași gestiune, nerespectându-se prevederile legale sus menționate.

Din documentele anexate la dosarul cauzei, respectiv anexa 3 "Centralizator valorificare inventare perioada aprilie – decembrie 2009. Situația înregistrării debitelor imputate în contul 461.03 cu data înregistrării și conturi corespondente" și anexa 4 "Fișa contului 461.03 Debitori diverși – alții, perioada aprilie – decembrie 2009", contestatoarea prezintă la modul general situația cu valorificarea inventarelor în perioada aprilie – decembrie 2009, precum și debitele imputate și înregistrate în contul "Debitorilor diverși", fără a face referire la vreo sumă stabilită de către organele de inspecție fiscală.

Mai mult, în contextul arătat mai sus, reiese că societatea recunoaște că a imputat și a reținut sumele stabilite în sarcina angajaților, astfel că, nu mai sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute la pct.6 alin.(11) din H.G. nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, motiv pentru care mărfurile constatate lipsă în gestiune constituie livrare de bunuri.

Referitor la susținerea contestatoarei cu privire la faptul că, "în contul 6588.02 au fost înregistrate și anumite corecții de stoc pe un cod de articol eronat, astfel că sumele regăsite în acest cont pentru corecțiile făcute pe articolul ieșit se regăsesc în contrapartidă în contul 7588 pentru articolul intrat, motiv pentru care nu se colectează taxa pe valoarea adăugată, întrucât nu reprezintă minusuri imputabile", aceasta nu poate fi reținută în soluționarea cauzei, în condițiile în care contestatoarea se limitează la a face simple afirmații, fără o individualizare concretă și precizare a cuantumului respectivelor corecții, neprezentând documente în acest sens, care în final să conducă la modificarea constatărilor de inspecție fiscală.

Având în vedere cele reținute mai sus, organele de inspecție fiscală în mod legal și corect au stabilit taxa pe valoarea adăugată colectată în sumă de **lei** aferentă

mărfurilor lipsă din gestiune, motiv pentru care contestația va fi respinsă ca neîntemeiată pentru acest capăt de cerere.

c) În ceea ce privește suma de lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată, cauza supusă soluționării D.G.F.P. prin Serviciul Soluționare Contestații este dacă se poate pronunța asupra taxei pe valoarea adăugată aferentă facturii de stornare, în condițiile în care organele de inspecție fiscală au considerat că operațiunea de stornare care a avut ca efect diminuarea taxei pe valoarea adăugată nu reflectă o operațiune reală, fără a proceda la o analiză temeinică și completă a situației de fapt a contestatoarei.

În fapt, societatea în data de 01.09.2008 emite factura fiscală nr. către SC SRL reprezentând avans marfă în valoare de lei cu taxa pe valoarea adăugată aferentă în sumă de lei, utilizând articolele contabile 411=419 și 411=4427, sumă pentru care conform art.150 alin.(3) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare este obligat la plata acesteia. Taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei se regăsește înregistrată în jurnalul de vânzări și în Decontul de TVA aferent trim.III 2008.

În luna martie 2009, organele de inspecție fiscală constată că aceeași operațiune este corectată prin articolul contabil 419=473, iar la sfârșitul lunii octombrie 2009, societatea contestatoare stornează factura inițială utilizând înregistrarea contabilă 411=473, 411=4427 - în roșu.

Având în vedere cele precizate mai sus, organele de inspecție fiscală au considerat că, operațiunea de stornare care a avut ca efect diminuarea taxei pe valoarea adăugată colectată nu reflectă o operațiune reală, justificată în mod corespunzător potrivit legislației fiscale, factura fiscală inițială încalcă prevederile art.134², art.155 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completare ulterioare și pct.69 (4) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal.

De asemenea, organele de inspecție fiscală consideră că, operațiunea urmare căreia s-a întocmit factura de avans, fără a exista obligația contractuală de emiteră a unei facturi fiscale pentru contravaloarea integrală a bunurilor și/sau serviciilor, a avut alt scop economic decât cel din explicația înscrisă în aceasta.

Prin urmare, organele de inspecție fiscală au stabilit că taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei rămâne ca obligație de plată până la data la care operațiunea efectuată va fi justificată cu documente aferente activității defășurate de cele două societăți în baza termenilor contractuali și a prevederilor legale.

În drept, sunt aplicabile prevederile art. 134² Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

Art. 134²

„Exigibilitatea pentru livrări de bunuri și prestări de servicii

(1) Exigibilitatea taxei intervine la data la care are loc faptul generator.

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1), exigibilitatea taxei intervine:

a) la data emiterii unei facturi, înainte de data la care intervine faptul generator;

b) **la data la care se încasează avansul, pentru plățile în avans efectuate înainte de data la care intervine faptul generator.** Fac excepție de la aceste prevederi avansurile încasate pentru plata importurilor și a taxei pe valoarea adăugată aferente importului, precum și orice avansuri încasate pentru operațiuni scutite sau care nu sunt

impozabile. Avansurile reprezintă plata parțială sau integrală a contravalorii bunurilor și serviciilor, efectuată înainte de data livrării sau prestării acestora;”

Potrivit acestor prevederi legale, prin excepție de la regula generală, exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată intervine la data la care se încasează avansul, pentru plățile în avans efectuate înainte de data la care intervine faptul generator.

În conformitate cu prevederile pct.69 (4) din H.G. nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, se precizează:

„(4) Regularizarea facturilor emise pentru plăți în avans se realizează prin stornarea facturii de avans la data emiterii facturii pentru contravaloarea integrală a livrării de bunuri și/sau prestării de servicii. Stornarea se poate face separat sau pe aceeași factură pe care se evidențiază contravaloarea integrală a livrării de bunuri și/sau prestării de servicii.,,

De asemenea, sunt aplicabile prevederile Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care precizează la:

Art. 150

„(3) Orice persoană care înscrie taxa într-o factură sau în orice alt document care servește ca factură este obligată la plata acesteia.”

Art. 155

„Facturarea

(1) Persoana impozabilă care efectuează o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, alta decât o livrare/prestare fără drept de deducere a taxei, conform [art.141](#) alin. (1) și (2), trebuie să emită o factură către fiecare beneficiar, cel târziu până în cea de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care ia naștere faptul generator al taxei, cu excepția cazului în care factura a fost deja emisă. De asemenea, persoana impozabilă trebuie să emită o factură către fiecare beneficiar pentru suma avansurilor încasate în legătură cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, cel târziu până în cea de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care a încasat avansurile, cu excepția cazului în care factura a fost deja emisă”.

În conformitate cu prevederile pct.69 (4) din H.G. nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, se precizează:

„(4) Regularizarea facturilor emise pentru plăți în avans se realizează prin stornarea facturii de avans la data emiterii facturii pentru contravaloarea integrală a livrării de bunuri și/sau prestării de servicii. Stornarea se poate face separat sau pe aceeași factură pe care se evidențiază contravaloarea integrală a livrării de bunuri și/sau prestării de servicii. ,,

Totodată, prevederile Ordonanței Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stipulează:

Art. 6

” Exercițarea dreptului de apreciere

Organul fiscal este îndreptăţit să aprecieze, în limitele atribuţiilor şi competenţelor ce îi revin, relevanţa stărilor de fapt fiscale şi să adopte soluţia admisă de lege, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză. ”

Iar conform prevederilor pct.102.1 din H.G. nr.1050/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a [Ordonanţei Guvernului nr.92/2003](#) privind Codul de procedură fiscală, se stipulează:

„La examinarea stării de fapt fiscale pentru stabilirea bazei de impunere, organul fiscal competent va avea în vedere toate documentele justificative şi evidenţele financiar-contabile şi fiscale care constituie mijloace de probă şi sunt relevante pentru stabilirea drepturilor şi obligaţiilor fiscale.”

În cazul în speţă, din analiza Raportului de inspecţie fiscală nr. care a stat la baza emiterii deciziei contestate, rezultă că organele de inspecţie fiscală au constatat că, societatea contestatoare emite în luna septembrie 2008, factura fiscală nr. către SC SRL reprezentând avans marfă în valoare de lei cu taxa pe valoarea adăugată aferentă în sumă de lei, utilizând articolele contabile 411=419 şi 411=4427. Totodată, organele de inspecţie fiscală au constatat că, în luna martie 2009 aceeaşi operaţiune este corectată de către societate prin articolul contabil 419=473, iar la sfârşitul lunii octombrie 2009, societatea contestatoare stornează factura iniţială, utilizând înregistrarea contabilă 411=473, 411=4427 în roşu.

Se reţine că, organele de inspecţie fiscală nu au acceptat operaţiunea de stornare aferentă facturii fiscale nr. cu taxa pe valoarea adăugată aferentă în sumă de lei, pe următoarele considerente:

- operaţiunea de stornare care a avut ca efect diminuarea taxei pe valoarea adăugată colectată nu reflectă o operaţiune reală, justificată în mod corespunzător potrivit legislaţiei fiscale;

- factura de avans iniţială încălcă prevederile art.134², art.155 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completare ulterioare şi pct.69 (4) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal;

- factura emisă de SC A SRL nu este semnată de „beneficiar” – SC SRL;

- avansul nu se decontează ulterior la efectuarea unei operaţiuni impozabile (chiar dacă societatea consideră încasarea avansului echivalentul unei operaţiuni de compensare, la această compensare nu s-a revenit în regim de stornare);

- nu este justificată menţinerea soldului contului 419 o perioadă aşa de mare de timp fără a fi clarificat, în condiţiile în care nu reflectă operaţiunea de restituire a avansului;

- evidenţierea avansului (care nu mai apare ca nedecontat din luna martie) pe sume în curs de lămurire;

- factura fiscală întocmită şi emisă de către beneficiar şi nu de prestator contravine termenilor şi calităţii deţinute de părţi în contractul cadru în care se desfăşoară relaţia comercială dintre cele două societăţi comerciale. Astfel, conform termenilor contractuali dintre SC A SRL – distribuitor/SC SRL – furnizor, factura este emisă pe relaţia contractuală inversă: SC A SRL – este beneficiar şi nu furnizor de marfă conform contractului nr., astfel încât încasarea avansului nu se poate regulariza prin stornare la data emiterii facturii pentru contravaloarea integrală a livrării/prestării de servicii pentru că SC A SRL nu livrează/prestează bunuri şi servicii, ci primeşte facturi de la SC SRL, le plăteşte (nu emite facturi către furnizorul faţă de care are calitatea de distribuitor şi nu poate încasa contravaloarea unor operaţiuni pe care nu le efectuează de drept).

- declarația informativă privind livrările/prestările și achizițiile efectuate pe teritoriul României pentru perioada semestrului II 2008, depusă la organul fiscal de către SC SRL nu cuprinde această factură în lista achizițiilor de bunuri și servicii efectuate pe teritoriul național.

De asemenea, se reține că, prin contestația formulată contestatoarea susține că, factura fiscală nr. (inițială) reprezintă o factură de avans, o operațiune economică de livrare marfă din magazinele aflate în proprietatea SC A SRL către magazinele SC SRL în baza contractului nr., contract pe care îl și anexează în susținerea cauzei.

Contestatoarea susține de asemenea că factura a fost înregistrată în jurnalul de vânzări, colectându-se taxa pe valoarea adăugată și deși o parte din factură s-a achitat de beneficiar, ulterior s-a renunțat la livrarea mărfurilor, procedându-se la corectarea facturii inițiale prin stornare cu factura fiscală nr..

În susținerea contestației, societatea a anexat Contractul nr., precum și anexa 6 – Corespondența cu SC SRL, adresa martie 2010, adresa martie 2010, copie Jurnal de cumpărări/01.09.2008 a SC SRL, copie Declarația rectificativă 394/anul 2008 semestrul 2 a SC SRL.

Organele de inspecție fiscală în Referatul cu propuneri de soluționare a contestației formulate, fac următoarele precizări:

„În timpul inspecției fiscale s-a prezentat contractul cadrul nr., iar la contestație s-a anexat contractul cadrul nr., neprezentat în timpul inspecției fiscale. Considerăm că acest contract are unic scop justificarea operațiunii constatate în actul de control, din următoarele motive:

- SC A SRL funcționează prin preluarea fondului comercial de la SC SRL și nu putea avea și calitatea de vânzător în relația cu cumpărătorul (Holding);
- contractele sunt încheiate la aceeași dată și părțile contractante nu puteau avea calități diferite pe relația comercială inversă;
- la data încheierii contractului nr. SC A SRL avea calitatea de distribuitor al furnizorului SC SA, și în baza contractului nr. vinde mărfuri cumpărătorului SC SRL (aceleiași mărfuri). Pentru aceste operațiuni nu s-au prezentat documente doveditoare din care să reiese că s-au produs în fapt”, iar ”declarația 394 a fost depusă de către SC A SRL după data comunicării actului de control.”

În contextul arătat, se reține că, măsura organelor de inspecție fiscală de neacceptare a operațiunii de stornare cuprinsă în factura (stornare avans marfă facturat inițial cu f.f. nr.) a constat din punct de vedere al TVA, repunerea taxei pe valoarea adăugată aferentă acestei facturi, anulând astfel efectul diminuării TVA. În atare situație se poate reține că factura nr. emisă inițial, reprezentând avans marfă facturat de către SC A SRL către SC SRL, rămâne a fi acceptată de către organele de inspecție fiscală.

Față de cele mai sus prezentate se reține că, organele de inspecție fiscală, nu au clarificat complet și clar situația de fapt a contestatoarei, fiind necesară analizarea pe bază de documente a realității operațiunii de stornare pornind de la factura fiscală emisă inițial, respectiv factura fiscală nr., în condițiile în care din cuprinsul Raportului de inspecție fiscală nr., reiese că organele de inspecție fiscală consideră că operațiunea de stornare care a avut ca efect diminuarea taxei pe valoarea adăugată nu refelctă o operațiune reală, justificată potrivit legislației fiscale, precum și faptul că operațiunea urmare căreia s-a întocmit factura de avans (f.f. nr.) a avut alt scop economic decât cel din explicația înscrisă în aceasta, iar perioada suspusă verificării era 10.04.2008-31.11.2009.

De asemenea, deși, pe de o parte, din constatările organelor de inspecție fiscală, se reține că „avansul nu se decontează ulterior la efectuarea unei operațiuni impozabile (chiar dacă societatea consideră încasarea avansului echivalentul unei operațiuni de compensare, la această compensare nu s-a revenit în regim de stornare)”, iar pe de altă parte, se reține că, societatea contestatoare susține că ”o parte din factură s-a achitat de beneficiar, ulterior s-a renunțat la livrarea mărfurilor, procedându-se la corectarea facturii inițiale prin stornare cu factura nr.”, nu rezultă în fapt dacă acest avans a fost încasat de către societatea contestatoare, sau în situația încasării, data la care a fost încasat, precum și cunantumul acestuia. Mai mult, deși în cuprinsul Raportului de inspecție fiscală nr., organele de inspecție fiscală invocă încălcarea prevederilor art.134² alin.(2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește factura fiscală inițială (f.f. nr.) nu fac nici o precizare referitoare la încasarea avansului de către SC A SRL de la SC SRL.

Prin urmare, față de acest aspect, se reține că, atât organele de inspecție fiscală prin constatarea efectuată, cât și societatea contestatoare prin argumentele formulate și documente anexate, nu lămuresc situația de fapt.

Totodată, din Raportul de inspecție fiscală nr., nu rezultă dacă au fost efectuate verificări încrucișate la SC SRL, respectiv dacă operațiunea urmare căreia s-a întocmit factura de „avans marfă” nr.2801/01.09.2008 emisă de către contestatoare a avut alt scop economic decât cel din explicația înscrisă în aceasta, de altfel cum susțin organele de inspecție fiscală și dacă a avut loc în realitate o stornare a facturii fiscale inițiale care a fost operată atât la beneficiar cât și la furnizor.

De asemenea, din constatările organelor de inspecție fiscală, precum și din documentele prezentate în susținere de către contestatoare, nu reiese dacă pe relația SC A SRL (în calitate de beneficiar) – SC SRL (în calitate de beneficiar) au existat și alte tranzacții de acest fel.

De menționat este și faptul că, societatea contestatoare, deși recunoște că factura nr. contravine termenilor și calității deținute de părți în contractul cadrul nr. și prezintă în susținere cauzei, contractul nr., se reține că prin contestația formulată nu lămurește scopul operațiunii inițiale, respectiv „avans marfă” reflectată în factura fiscală nr. înregistrată în contabilitate prin articolele contabile 411=419 și 411=4427, pentru ca ulterior în luna martie 2009 să corecteze această operațiune prin articolul contabil 419=473, ca mai târziu în luna octombrie 2009 să storneze factura inițială cu factura nr.. În același context, de precizat este faptul că, deși susține că o parte din factură s-a achitat de către beneficiar, nu face dovada cu documente justificative (ordin de plată, bilet la ordin) încasarea parțială a acestuia.

Având în vedere cele arătate, precum și prevederile legale citate anterior, organele de inspecție fiscală trebuie să depună toate diligențele pentru determinarea corectă a situației fiscale a contribuabilului și în acest scop să-și exercite rolul activ, fiind îndreptățit să obțină și să utilizeze toate informațiile și documentele pe care la consideră utile în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte și în limitele prevăzute de lege.

Prin urmare, ținând cont de faptul că organele de inspecție fiscală prin Raportul de inspecție fiscală nr., care a stat la baza emiterii Deciziei nr. contestate, nu au procedat la o analiză temeinică și completă a stării de fapt a contestatoarei, organele de soluționare a contestațiilor nu se pot pronunța asupra taxei pe valoarea adăugată colectată în sumă de lei, motiv pentru care se va face aplicațiunea prevederilor art.216

alin.(3) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, care precizează: „*Prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare*“, se va desființa parțial Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. pentru taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei, respinsă la rambursare, urmând ca organele de inspecție fiscală, prin alte persoane de cât cele care au întocmit decizia de impunere contestată să efectueze o nouă reverificare a tuturor documentelor pentru aceeași perioadă și pentru același tip de impozit, să stabilească situația de fapt și obligațiile legal datorate de societate, în conformitate cu prevederile legale.

La reverificare, organele de inspecție fiscală se vor pronunța și asupra documentelor noi depuse de contestatoare, în susținerea cauzei, care nu au fost prezentate în timpul inspecției fiscale.

În ducerea la îndeplinire a prezentei decizii se va avea în vedere prevederile pct.12.7 și 12.8 din Ordinul nr. 519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, care precizează:

12.7. Decizia de desființare va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar verificarea va viza strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente.

12.8. Prin noul act administrativ fiscal, întocmit conform considerentelor deciziei de soluționare, nu se pot stabili în sarcina contestatorului sume mai mari decât cele din actul desființat, acesta putând fi contestat potrivit legii.”

3. Referitor la solicitarea contestatoarei privind suspendarea executării Deciziei de impunere, cauza supusa soluționării este dacă Direcția Generală a Finanțelor Publice Caraș-Severin prin Serviciul Soluționare Contestații are competența materială de a se investi cu soluționarea acestui capăt de cerere, în condițiile în care cererea de suspendare a executării actului administrativ fiscal nu se afla în competența sa materială de soluționare.

În fapt, prin contestația formulată, SC A SRL a solicitat suspendarea măsurilor de executare a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală nr. și a Raportului de inspecție fiscală nr..

În drept, în ceea ce privește suspendarea executării actului administrativ fiscal sunt incidente prevederile art.215 alin.(1) și alin.(2) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

”(1) Introducerea contestației pe calea administrativă de atac nu suspendă executarea actului administrativ fiscal.

(2) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului contribuabilului de a cere suspendarea executării actului administrativ fiscal, în temeiul Legii contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările ulterioare. Instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune de până la 20% din cuantumul

sumeii contestate, iar în cazul cererilor al căror obiect nu este evaluabil în bani, o cauțiune de până la 2.000 lei. ”

Potrivit art.14 din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, se precizează:

”(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, o dată cu sesizarea, în condițiile art.7, a autorității publice care a emis actul, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond.[...]

(2) Instanța soluționează cererea de suspendare, de urgență și cu precadere, cu citirea părților”.

Având în vedere dispozițiile imperative ale legii, cererea societății contestatoare de suspendare a executării Deciziei de impunere nr. emisă în baza Raportului de inspectie fiscala nr. de către organele de inspectie fiscală din cadrul Serviciului de Inspectie Fiscală, intra sub incidența prevederilor Legii nr.554/2004 privind contenciosul administrativ, motiv pentru care Direcția Generală a Finanțelor Publice Caraș-Severin prin Serviciul Soluționare Contestații nu se poate investi cu soluționarea cererii formulată de contestatoare.

Pentru considerentele menționate mai sus și în baza art.128 alin.(4) lit.d) și alin.(8) lit.b) și c), [art.134² alin.\(1\), alin.\(2\)](#), art.150 alin.(3), art.155 alin.(1) și alin.(2), art.159 alin.(1), pct.6 (11), pct.69 (4) și pct.70 (2) din H.G. nr.44/2004 privind pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, art.1, art.7 și art.11 din H.G. [nr. 831/2004](#) pentru aprobarea Normelor privind limitele admisibile de perisabilitate la marfuri în procesul de comercializare, art.14 din Legea nr.554/2004 contenciosului administrativ, pct.12.7 și 12.8 din Ordinul nr. 519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, art.6, art.215 și art.216 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se:

DECIDE

1. Respingerea, ca neîntemeiată a contestației formulate de **SC A SRL** pentru suma de **lei** reprezentând taxa pe valoarea adăugată respinsă la rambursare prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspectia fiscală nr..

2. Desființarea parțială a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspectia fiscală nr., pentru suma de **lei** reprezentând taxa pe valoare adăugată respinsă la rambursare, urmând ca organele de inspectie fiscală, prin alte persoane de cât cele care au întocmit decizia de impunere contestată să efectueze o nouă reverificare a tuturor documentelor pentru aceeași perioadă și pentru același tip de impozit, să stabilească situația de fapt și obligațiile legal datorate de societate, în conformitate cu prevederile legale, ținând cont de cele reținute în cuprinsul prezentei decizii și prevederile legale aplicabile în speță în perioada verificată, iar, în funcție de cele constatate să emită o nouă decizie de impunere.

3. Respingerea, ca neîntemeiată a contestației formulate de **SC A SRL** pentru suma de **lei** reprezentând taxa pe valoarea adăugată respinsă la rambursare prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..

4. În ceea ce privește cererea de suspendare a executării Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. și a Raportului de inspectie fiscala nr., D.G.F.P. Caraș-Severin prin Serviciul Soluționare Contestații nu are competență materială de soluționare, aceasta revenind instanței judecătorești.